

GLĀBŠANĀS PILSĒTAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 33 – 36; Joz. 20:1-7; Ef. 2.

ATMIŅAS PANTS:

“... esam meklējuši glābiņu, satverot gaidāmo cerību. Tā mums ir par drošu un stipru dvēseles enkuru.” (Ebr. 6:18,19)

Lai gan Dievs bija uzticīgs visā, ko bija apsolījis, Viņa tauta, vismaz pirmā Paaudze, izrādījās neuzticīga un tā vietā, lai iemantotu tai piedāvāto zemi, izmira skarbajā tuksnesī Jordānas upes nepareizajā pusē, no kuras tiem nācās bēgt, glābjot savu dzīvību. Kāda traģēdija – vēl jo vairāk tādēļ, ka tam nevarēja notikt vispār. Viņiem bija dots viss vajadzīgais; Dievs viņu labā bija izdarījis visu, tomēr viņi atteicās uzticēties Dievam un nerīkojās ticībā, lai gan bija piedzīvojuši dramatiskas Dieva spēka izpausmes, kādas lielākā daļa no mums nekad nav redzējusi un šīs zemes dzīvē varbūt arī nepiedzīvos.

Tāču Kungs nemitējās, kamēr nebija īstenojis apsolīto. Bībeles galvenā tēma, kas atkārtojas atkal un atkal, ir – Dievs piepilda savus solījumus. Kungs panāks to, ka Viņa atpestītie nonāk jaunajās Debesīs un jaunajā Zemē. Par to nav šaubu. Vienīgais jautājums ir, vai tur būsīm mēs; varbūt mēs rīkosimies kā israēliešu pirmā paaudze, kas par spīti visam, kas viņu labā bija darīts, atteicās pieņemt Dieva dotos apsolījumus?

Šajā nedēļā, kas ir pēdējā šajā ceturksnī, mēs, pabeidzot iepazīšanos ar 4. Mozus grāmatu, aplūkosim dažus pēdējos Israēla bērnu priekšdarbus, lai būtu viņi gatavi saņemt apsolīto mantojumu.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 26. decembrī.)

VĒSTURES STUNDA

Izlasi 4. Moz. 33. nodaļu! Kādēļ, tavuprāt, Kungs lika Mozum pierakstīt “viņu pārgājienus līdz ar to apstājas vietām” (2. p.)? Kādam nolūkam tas varēja kalpot?

Ja padomā, tā tiešām ir pārsteidzoša vēsture. No saviem paverdzinātajiem vairāku gadsimtu garumā aizbēg vesela tauta un 40 gadus izdzīvo Sinaja tuksneša naidīgajā vidē. Tas varēja notikt, pateicoties vienīgi Dieva žēlastībai, spēkam un brīnumiem. Ievērosim arī uzsvāru otrajā pantā, ka viņi no vienas vietas uz nākamo gājuši pēc Kunga pavēles: “Un Mozus pierakstīja viņu izejas punktus saskaņā ar viņu pārgājieniem pēc Tā Kunga pavēles” (KJV angļu Bībele). Kungs vēlējas, lai viņi un visas nākamās paaudzes nekad neaizmirstu, ka šis stāsts par ebreju tautas ceļojumu tuksnesī īstenībā ir stāsts par Dievu un Viņa apiešanos ar grēcīgiem cilvēkiem, cenšoties tos glābt un ievest Apsolitajā zemē.

Lai arī cik iespaidīgs ir viņu klejošanas stāsts, mūsdienās ir teologi, kas, nenoliedzot, ka grupa izbijušu vergu atstājusi Ēģipti, cenšas šiem notikumiem rast dabisku izskaidrojumu. Tādā veidā viņi dara tieši to, ko Kungs nevēlas: aizmirst, ka šī stāsta centrā ir Dievs.

Izlasi 4. Moz. 33:50-56. Uz brīdi noliekot malā vēsturisko kontekstu (un grūti atbildamos jautājumus, ko šie panti neizbēgami izsauc mūsos šodien), kādu svarīgu garīgu principu te atrodam? No tā, ko tu zini par senā Israēla vēsturi pēc nomitīnāšanās Kānaānā, kādēļ šī pavēle attiecībā uz šīm tautām bija tik būtiska? _____

Kompromiss ar pasauli Kunga tautai vienmēr ir bijis un būs “dadži acīs” un “ērķšķi sānos” (skat. 55. p.). Ja mēs sevi nesargāsim no pasaules un apkārtējās kultūras sliktās ietekmes, tā var sakropļot mūsu ticību un ievest bojāejā.

Kā mēs varam izvairīties no sliktiem iespaidiem, kas mums vienmēr ir visapkārt? Kāda personīga izvēle tev un vienīgi tev ir jāizdara, lai mazinātu šo ietekmju negatīvo iedarbību uz tevi? _____

LEVĪTU PILSĒTAS

Ja atceramies, levītu uzticība pie Sinaja kalna tika atalgota – viņu atlidzība bija Dievs. Taču Kungs par viņiem arī praktiskā ziņā pagādāja attiecībā uz to, kā viņiem dzīvot tautas vidū, lai tai kalpotu.

Kas levītiem tika piešķirts? Ko tas mums māca par to, kā levītiem bija jādzīvo?
4. Moz. 35:1-8. _____

Ievērosim arī to, ka visām ciltīm vajadzēja piešķirt levītiem zemi. Tai ciltij, kurai bija vairāk zemes, vajadzēja vairāk atdot, un otrādi. Tādējādi mēs atkal vērojam taisnīguma principu zemes pārdalē. Visām ciltīm bija jādod no sava mantotā īpašuma (skat. 2. p.) – visiem vajadzēja parūpēties par levītu labklājību. Tātad Kungs vēlējās, lai viņi skaidri zina savus pienākumus. Vienā ziņā tāpat darbojas desmitās tiesas princips. Tie, kam ir daudz, samaksās vairāk, un otrādi.

Tajā pašā laikā tas fakts, ka visām ciltīm bija jāgādā par levītiem, noteikti bija arī pastāvīgs atgādinājums pašiem levītiem atbildīgos pienākumus tautas labā pildīt uzticīgi.

Levītiem vajadzēja tikt izkaisītiem pa visām Israēla ciltīm; tas nozīmē, ka viņi nedzīvoja visi kopā, bet gan pārējās tautas vidū – iespējams, kā atgādinājums tautai par levītu senču uzticību, kad pārējās ciltis krita zelta teļa priekšā. Tātad ideālā variantā levīti un viņu svētie pienākumi bija pastāvīga liecība tautai par to, ko nozīmē svētums un uzticība Dievam. Dzīvojot pārējās tautas vidū, būdami daļa no viņu sabiedrības, piedaloties viņu cīņās, bēdās un priekos, levīti – ja vien viņi palika uzticīgi savam augstajam aicinājumam – varēja būt liela svētība. Viņi nedrīkstēja tēlot ekskluzīvu, elitāru, augstprātīgu šķiru, lai dzīvotu šķirti no sabiedrības, kurai tie kalpoja. Viņiem bija jākalpo, nevis jāsaņem pakalpojumi. Lūk, patiesas kalpošanas piemērs!

Izlasi Ef. 2. nodaļu. Ko tas mums stāsta par to, ko nozīmē būt ticīgo kopienas daļai? Kā mēs varam vislabākajā veidā iederēties savā kopienā un īstenot savu lomu, kādai esam aicināti? _____

GLĀBŠANĀS PILSĒTAS

Izlasi 4. Moz. 35:6,9-12. Kas šeit tika iedibināts un kādēļ? _____

Tolaik senajā Israēlā vēl nedarbojās tiesu sistēma. Ja cilvēks netišām vai ar nodomu kādu nogalināja, tad upura tuvākais radnieks kļuva par “asinsatriebēju” (5. Moz. 19:12), kam jāatjauno taisnība. Lai novērstu sodīšanu par netišu slepkavību, tika izraudzītas sešas levītu pilsētas (trīs vienā un trīs otrā Jordānas pusē), kur vaininieks varēja meklēt glābiņu (Joz. 20:1-7).

Tomēr 4. Moz. 35:12 izceļ svarīgu domu. Bēgšana uz šādu pilsētu automātiski negarantēja ilgstošu patvērumu. Dažos gadījumos tas bija tikai pagaidu glābiņš, “iekāms [vaininieks] nav stāvējis draudzes priekšā un saņēmis tiesas spriedumu”, tātad līdz brīdim, kad noskaidrojas lietas apstākļi. Šīs pilsētas nesniedza ko līdzīgu diplomātiskai imunitātei kā mūsdienās, kad diplomāts svešā zemē var izdarīt noziegumu un tikt cauri sveikā. Israēlā šīs pilsētas tika uzceltas tamdēļ, lai pasargātu nevainīgus cilvēkus no asinsatriebības.

Izlasi 4. Moz. 35:9-21. Kā šādu taisnības formu mēs izprotam evaņģēlija gaismā? _____

Daudzi nesaprot, kā kaut ko tādu var savienot ar tiem Bībeles tekstiem, kas liek piedot un pagriezt otru vaigu. Šeit mums ir darīšana ar sava veida kriminālkodeksu. Piedošanas un žēlastības evaņģēlijs, ko mācīja Kristus, nenozīmē, ka noziegums – īpaši tik pretīgs noziegums kā slepkavība – sabiedrībā var palikt nesodīts. Tas, ka slepkava var nožēlot savus grēkus Dieva priekšā, ir cita lieta. Kā gan sabiedrība var normāli funkcionēt, ja noziegumi netiktu sodīti? Šeit mēs redzam veidu, kā Dievs liek cilvēkiem pārliecināties, ka viens no ļaunākajiem noziegumiem, konkrēti slepkavība, tiek atrisināts taisnīgā ceļā.

Iztēlosimies situāciju, ka tu pazīsti kristīgu ģimēni, kuras viens loceklis tiek nogalināts, un slepkavas vaina ir pilnībā pierādīta. Ģimenei tiek ļauts tiesā pieprasīt vai nu nāvessodu, vai mūža ieslodzījumu. Ko tu ieteiktu šai ģimenei un kādēļ? Padalies savās domās Bībeles skolas nodarbībā! _____

GLĀBŠANĀS PILSĒTAS (TURPINĀJUMS)

Izlasi 4. Moz. 35:22-34 un atbildi uz šādiem jautājumiem:

1) Kādā veidā visa draudze bija iesaistīta šo situāciju risināšanā? Kādēļ bija svarīgi iesaistīt visu draudzi? _____
_____
_____

2) Kāda atšķirība tika novilkta starp slepkavību bez iepriekšēja nodoma un iepriekš izplānotu noziegumu? _____
_____
_____

3) Pat ja nāve bijusi netīša, vainīgajam vienalga vajadzēja slēpties glābšanās pilsētā. Tavuprāt, kādēļ tā bija, ja zinām kontekstu? _____
_____
_____

4) 4. Mozus grāmatā mēs redzējām piemēru pēc piemēra tam, kā Dievs pārdabiski iejaucās, lai sodītu kļedzošus grēkus – īpaši atkrišanas, grēka un sacelšanās gadījumos. Kādēļ, tavuprāt, Kungs iekārtoja tiesu sistēmu, kurā pašiem cilvēkiem vajadzēja uzņemt atbildību un noteikt, kurš vainīgs un kurš ne? Kādēļ Viņš nevarēja uzturēt taisnību pārdabiskā veidā – tāpat kā līdz tam? _____
_____
_____

5) Kādēļ, tavuprāt, slepkavu nevarēja nolemt nāvei tikai uz viena cilvēka liecības pamata? Ko tas stāsta par to, cik nopietna lieta ir nāvessods? _____
_____
_____

MŪSU PATVĒRUMS KRISTUS

“Mans Dievs ir mana klints, tajā es glābšos, mans lielais vairogs un manas pestīšanas rags, mans augstais sargs, mans patvērums, mans pestītājs, kas Tu mani atpestī no varmācībām.” (2. Sam. 22:3)

Kā 2. Sam. 22:3 vismaz nedaudz aino to, ko deva glābšanās pilsētas? _____

Kā līdzīgi tiem, kas bēga uz šīm pilsētām, tāda paša veida patvērumu un aizsardzību Kristū atrodam mēs? Skat. Jņ. 8:10,11; Ef. 1:7; Kol. 1:14; Ebr. 6:18. _____

“Glābšanas pilsētas, kas Dieva tautai tika iekārtotas senatnē, simboliski norādīja uz iespējamo patvērumu Kristū. Tas pats žēlsirdīgais Pestītājs, kas lika iekārtot šīs laicīgās glābšanas pilsētas, izliedams savas asinis, ir radījis drošu patvērumu ikvienam Dieva likumu pārkāpējam, kur tas var bēgt un atrast glābšanu no otrās nāves. Nekāda vara nespēj izraut no Viņa rokām dvēseli, kas pie Viņa meklē piedošanu.

“Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.” (Rom. 8:1) ‘Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?’ ‘Lai šīs divas negrozāmās lietas, un Dievam taču nebija iespējams melot, būtu par stipru paskubinājumu mums, kas esam meklējuši glābiņu, satverot gaidāmo cerību.’ (Rom. 8:34; Ebr. 6:18)

Neviens, kas bēga uz glābšanās pilsētu, nedrīkstēja kavēties. Bija jāatstāj ģimene un darbs. Nebija pat laika, lai atvadītos no saviem mīļajiem. Dzīvība bija apdraudēta, un visas citas intereses vajadzēja upurēt vienam mērķim, lai sasniegtu šo drošo vietu. Aizmirsās nogurums, un netika pievērsta uzmanība grūtībām. Bēglis nevienu acumirkli neuzdrošinājās palēnināt savu gaitu, kamēr nebija nonācis aiz pilsētas mūriem.” (E. Vaits, “Sentēvi un pravieši”, 516, 517)

Šī paralēle tomēr nav pilnīga, jo, saskaņā ar mūsu izpratni par Krustu, pat tišiem grēkotājiem un slepkavām iespējams saņemt Kunga piedošanu.

Varbūt tu nejuties pietiekami labs, lai tiktu glābts? Vai šķiet, ka tavi grēki ir pārāk lieli, lai Dievs tevi varētu pieņemt? Vai tu juties necienīgs saņemt piedošanu? Ja jā, kādēļ ir tik svarīgi aizmirst to, kā tu juties, un piesaukt apsoliņumus par piedošanu, glābšanu un mīlestību, ko mums piedāvā Jēzus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” lasi nodaļu “Kānaānas sadalīšana” (510–520).

“Ja grēcinieks neatrod patvērumu Kristū, tad tas pakļauts mūžīgai nāvei, un, kā bezrūpība un vilcināšanās ceļā uz glābšanas pilsētu bēglim varēja atņemt vienīgo iespēju izdzīvot, tā garīgā ziņā par kavēšanos un vienalīdzību var iznākt samaksāt ar dvēseles bojāeju. Lielais ienaidnieks sātans seko pa pēdām ikvienam Dieva svēto likumu pārkāpējam, un, kas neapzinās draudošās briesmas un nopietni nemeklē aizsardzību mūžīgajā Patvērumā, tas kritīs par laupījumu postītājam.

Gūsteknis, kurš kaut uz brīdi izgāja ārpus glābšanas pilsētas, sevi pakļāva asinsatriebēja varai. Tā ļaudis tika mācīti pieķerties metodēm, kuras bezgalīgā gudrība bija nozīmējusi viņu drošībai. Gluži tāpat nepietiek, ja grēcinieks tic, ka Kristus piedod viņa grēkus; tam ticībā un paklausībā vienmēr jāpaliek Kristū.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 517)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā lai atšķir grēku piedošanu (glābšanas un Krusta kontekstā) no nozieguma (tiesu sistēmas kontekstā)? Kādēļ vajadzētu nošķirt šīs divas lietas; vai arī tas nav iespējams?

2. Nodarbībā pārrunājiet atbildes uz otrdienas jautājumu par nāvessodu. Ko jūs katrs ieteiktu šai ģimenei? Kādēļ? Un vai ir pareizi un taisnīgi šo praksi senajā Israēlā salīdzināt ar tiesu sistēmu šodien? Pārrunājiet!

3. Kādēļ ir tik svarīgi atcerēties, kā Kungs mūs ir vadījis pagātnē gan kā atsevišķus cilvēkus, gan Dieva tautu kopumā? Kādas draud briesmas, ja aizmirstam pagātnei? Kādēļ tajā pašā laikā nav vērts pārāk kavēties pagātnē, ko tāpat vairs nevar mainīt? Kā noturēt pareizu līdzsvaru?

4. Kā tu atbildētu uz jautājumu: “Ko nozīmē rast patvērumu Kristū?” Kā tu rodi patvērumu Kungā? Ko tas nozīmē? Kā tam vajadzētu mainīt mūsu katra dzīvi?

5. Kā šodien draudzē tiek īstenota disciplīna? Ko mēs darām ar tiem draudzes locekļiem, kuru rīcība ir apkaunojums Kungam? Tajā pašā laikā kā mēs varam pret viņiem izturēties netiesājoši, un vai tas ir iespējams?

KOPSAVILKUMS:

Israēla bērniem uz Apsolitās zemes robežām tika dots īss kopsavilkums par to, kā Dievs viņus ir vadījis visus šos gadus. Kungs iedibināja glābšanās pilsētas, kas unikālā veidā aino patvērumu, ko mēs, grēcinieki, varam atrast Kristū.